Ч. 255 Субота 13 (25) падолиста 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 5.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціѣ незапечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

Рада державна.

11. Засѣданє Палаты пословъ зъ дня 23 падолиста 1893.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ явили ся майже всѣ послы. Ґалеріи були битькомъ набитй. Межи гостями були також члены Палаты панôвъ и міністры Тіса и ґр. Сеченъ. Президентъ Хлюмецкій вôдкрываючи засѣданє, вôдчитавъ письмо президента кабінету, повѣдомляюче о довершенôмъ дня 11 падолиста своємъ именованю и членôвъ міністерства. Зъ міністрôвъ засѣли по правôй сторонѣ пп. Мадейскій и Яворскій, по лѣвôй пп. Пленеръ и ґр. Вурмбрандтъ. Вôдтакъ середъ напруженои цѣкавости и загальнои уваги забравъ голосъ президентъ нового кабінету, кн. Віндішґрецъ и зложивъ слѣдующе заявленє:

„Его Величество Цѣсарь зволивъ вселаскаво именувати мене президентомъ міністерства и я маю честь представити ся высокôй Палатѣ въ тôмъ характерѣ, а заразомъ представити новыхъ міністрôвъ. Нове міністерство установлено въ наслѣдокъ спôльнои політичнои акціѣ трехъ великихъ сторонництвъ сеи высокои Палаты; длятого звертає ся передовсѣмъ до нихъ и має надѣю, що до дѣяльности его будуть мати довѣрє, а й мѣжь собою будуть жити въ добрыхъ вôдносинахъ парляментарныхъ. Правительство заявляє, що своєю першою и найважнѣйшою задачею політичною уважає переведенє въ порозумѣню зъ тыми сторонництвами широкои реформы выборчои, котра бы задержуючи истнуючу доси пôсля конституціѣ репрезентацію ґрупъ интересôвъ и увзглядняючи докладно вôдносины поодинокихъ королевствъ и краѣвъ коронныхъ, становила дѣйстне розширенє права выборчого черезъ наданє того права верствамъ населеня, що доси були зъ него выключенй, особливо не робôтникамъ; заразомъ має та реформа забезпечити дотеперѣшну точку ваги політичныхъ правъ мѣщанъ и селянъ та спонукає имовѣрно збôльшенє числа членôвъ Палаты пословъ и ревізію подѣлу выборчихъ округôвъ.

Правительство єсть тои гадки, що доки не полагодить ся реформы выборчои, треба оставити на боцѣ всѣ иншй велики справы, и тому бажає, зважаючи безъ упину на то, щобы удержано державне становище и оружну силу Монархіѣ, посвятити всѣ свои силы економичнымъ и фінансовымъ задачамъ.

Нове правительство обнимає уложену спôльно зъ Угорщиною справу що-до привернення металевои валюты и буде провадити єѣ дальше щиро и оглядно. Також буде правительство класти велику вагу на се, щобы парляментарнымъ порозумѣнємъ перевести реформу безпосередныхъ податкôвъ.

Розумѣючи велике значѣнє соціяльнои політики для нинѣшнои адміністраціѣ, а також потребу взяти въ опѣку працюючй верствы, посвятить правительство сему незвычайно важному въ нашихъ часахъ предметови особлившу увагу и застерѣгає собѣ, що въ своимъ часѣ поставить докладно означенй пропозиціѣ въ тôй справѣ.

Правительсто буде пильно старати ся о запевненє поведженя судебничои реформы, котра безпосередно дотыкає велику частину интересôвъ публики и взагалѣ цѣлого населеня, що удає ся пôдъ опѣку права.

Хосеннй реформы, змагаючй до пôднесеня матеріяльного и морального положеня, а черезъ то й до добробуту, лежать въ интересѣ цѣлои суспôльности; длятого и всѣ сторонництва Палаты спôльно повиннй ихъ пôдпирати. Правительство буде щасливе, коли въ тыхъ справахъ уступлять партійнй рôжницѣ, а всѣ станутъ до спôльнои патріотичнои працѣ.

Явнôсть и правда въ публичнôмъ житю, цѣлковите признанє репрезентаційныхъ институцій, успѣшне пôдпиранє всѣхъ управненыхъ економичныхъ интересôвъ, енерґична и згôдна зъ духомъ часу адміністрація, рѣшуча оборона противъ усѣхъ, що заколочують спокôй у державѣ и загальный добробутъ — отсе напрямокъ, котрого правительство бажає держати ся при веденю публичныхъ справъ. Правительство сподѣває ся, що при выконаню своеѣ трудной задачѣ може числити на довѣрє и помôчь зô стороны всѣхъ тыхъ добре мыслячихъ, що народови свому горячо бажають добра и котрымъ повага Австріѣ дорога“.

По сѣмъ заявленю зажадали голосу молодоческій посолъ Герольдъ а за нимъ и староческій посолъ зъ Моравы Фандерлікъ. Президентъ Палаты заявивъ, що не може допустити до дискусіѣ суперечнои зъ реґуляміномъ; запытає ся насамперед Палаты, чи має имъ удѣлити голосу. (На лавахъ молодоческихъ наставъ великій шумъ и неспокôй). Президентъ спытавъ вôдтакъ Палату, котра значною бôльшостію голосôвъ заявила ся противъ удѣленя голосу згаданымъ посламъ. За удѣленємъ голосу були: Молодочехи, Старочехи, Словенцѣ, Хорваты, антисемиты и нѣмецко-народна партія.

До президіѣ наспѣли предложеня прави-

---

3)

ЩО ВИДѢЛИ ЧАЙКИ.

(*Оповѣданє. — Г. Шрайберсгофена.*)

(Дальше).

Кайка вхопила чимъ скорше за засувку и засунула дверѣ.

— Иди, коли хочешь! Спробуй разъ того, що Торвальдъ мусить черезъ тебе натерпѣти ся, але Никольцьо лишить ся тутъ, вôнъ нашь. Вôнъ такъ называє ся, якъ мы, а та стрѣха, що колись ему припаде, нехай и теперь стереже его вôдъ бурѣ та зливы. Будь собѣ легкодушна, будь безсовѣстна! Але нехай нѣхто не скаже, що Кайка Увенъ не знала свого обовязку та не допильнувала дитины свого сына. Торвальдъ знавъ, що робить, коли поклавъ то на мою душу.

Она вхопила чимъ скорше дитину вôдъ Инесъ, що надармо старала ся єѣ вôдобрати, та выпростувавшись гордо вôдозвалась: Вôнъ також Увенъ и родивъ ся на сѣмъ островѣ та єсть на вѣки нашимъ. Я тебе не держу, иди собѣ! Але дитина тутъ лишить ся!

Инесъ не вытримала вже и стала по свому сварити ся, але надармо силувала ся не пустити Кайку зъ дитиною до комнаты. Баба пôдняла весело усмѣхнену дитину ажъ до сволока и сказала:

— Пôдъ отсимъ сволокомъ выросли всѣ Увены. Никольцьо також Увенъ, а що я роблю, то добре и тому не лякаю ся нѣкого. Иди собѣ сама!

Хлопчикъ пôднявъ рученята до намальованыхъ ангелôвъ, якъ колибъ хотѣвъ ихъ взяти та розсмѣявъ ся на весь голосъ. Инесъ подивила ся на ню такимъ окомъ, що здавало ся, що кине ся на ню; єѣ маленькй руки задрожали вôдъ гнѣву. Наразъ, не кажучи нѣчого, вôдсунула засувку у дверехъ и выбѣгла на дворъ. Хотѣла шукати за капітаномъ, щобы пожалувати ся передъ нимъ на Кайку, нехай вôнъ ѣй зробить справу.

Вѣтеръ и дощь були трохи устали, коли она вийшла зъ городця, лишь вправдѣ ухо могло бы було зачути той шумъ у воздусѣ и той гукъ филь, що нѣсъ ся вôнъ моря. Не розважаючи богато бѣгла Инесъ дальше и незадовго була вже далеко вôдъ двора. На хвильку пристанула пôдъ деревомъ, котрого галузе майже вже при земли зачинало розходити ся, а вôдтакъ почула, що надходить вихоръ. Споглянула на хвильку на выдмы, котрй заступала мрака, але така мрака, що складала ся бôльше якъ въ половинѣ зъ малесенькихъ, острыхъ вѣтромъ гнаныхъ зеренець пѣску. Вода въ прôрвѣ свѣтила вже таки недалеко; а зô всѣхъ сторôнъ чути було блеянє овець, що ихъ гнали домôвъ. То нагадало Инесѣ Инґу. Нѣ! Радше пôде до Инґи та до Брійны; они були завсѣгды добрй для неи. Инґа таки єѣ любила и она хотѣла пожалувати ся передъ нею на недобру тещу. Инесъ Увенъ була въ сѣй хвили якъ дитина — завернула ся.

Зъ разу ишла на полудне, тамъ де край спадавъ до моря и де вода заливала поля и сѣножати и де вѣтеръ сыпле пѣсокъ цѣлыми пригорщами. Вôдтакъ пустилась на пôвнôчь. Земля тутъ пôдносила ся чимъ разъ высше а обôйстя стояли тутъ бôльше при купѣ; посередъ нихъ була церковь. Зъ помѣжъ стрôмкихъ дахôвъ крытыхъ очеретомъ, выглядали высшй дерева, але не высшй вôдъ дахôвъ, лишь якъ бы на рôвни зъ ними притятй. Всюды гнали парами повязанй вôвцѣ, а мужчины споглядали зъ трѣвогою на небо та наклинували оденъ другого. Чорнй хмары повисли були на небосклонѣ и гнали якъ несамовитй понадъ островомъ. Инесъ побачила зъ далека, що якîсь люде бѣжать до берега. Ѣй впала въ очи цѣла ще керма и легка дрожь пôшла ѣй по тѣлѣ. Охъ, якъ то инакше було ще тогды, коли Торвальдъ, той видный бѣлявый мужчина, котрого щирй сивй очи вôдъ разу єѣ серце здобули, ходивъ зъ нею у пристани въ єѣ краснôй полудневôй вôтчинѣ та пояснявъ ѣй важнôсть кермы въ корабли, кажучи, що корабель безъ неи то само, що чоловѣкъ безъ любови. Она єго тогды не вовсѣмъ розумѣла — чи зрозумѣла теперь?

Кобы вôнъ вже разъ вернувъ!

— Буря, середъ котрои Торвальдъ Увенъ плыве по мори....

Ой та недобра жѣнка, то она такъ хотѣла лишь єѣ налякати! А дежь бувъ Торвальдъ якъ не на мори?...

Она поминула обôйстя а зъ ними й биту дорогу. Она знала, де мешкає Брійна, бо Торвальдъ ходивъ разъ туды зъ нею а стара жен-

тельства въ справѣ закупна скарбомъ льокальнои зелѣзницѣ Чернôвцѣ-Новоселиця, будовы зелѣзницѣ Галичь-Острôвъ, зъ бôчницями Бережаны-Пôдгайцѣ, закупна скарбомъ зелѣзниць льокальныхъ вôдъ товариства зелѣзниць льокальныхъ и въ справѣ продовженя закона о зелѣзницяхъ зъ дня 17 червня 1887 р. та въ справѣ продовженя пôльгъ при конверсіи облиґацій першеньства зелѣзниць, наконець въ справѣ увôльненя вôдъ стемплѣвъ и належитостей при заокругльованю посѣлостей ґрунтовыхъ.

Пос. Герольдъ и товаришѣ поставили нагляче внесене, жадаюче дускусіѣ надъ заявленемъ правительства. Герольдъ мотивувавъ свое внесене тымъ, що цѣла людность въ державѣ мае право довѣдати ся заразъ, яке становище займають репрезентанты народу супротивъ проґрамы правительства. Проґрама мовчить о найважнѣйшôй справѣ, именно о справѣ народнôй, представляючи рѣчь такъ, якъ колибъ тои справы не було. Народъ ческій не есть въ кабінетѣ репрезентованый. Якъ складъ кабінету, такъ и его проґрама роблять, що народъ ческій не мае довѣря до правительства и длятого треба въ тôмъ напрямѣ вытворити ясне становище. (Оплески на лавахъ молодоческихъ).

Пос. Кайцль пôдперъ внесене Герольда покликуючись на проґраму правительства, въ котрôй говорить ся про щирôсть и отвертôсть въ житю політичнôмъ. Длятого скоре выяснене ситуаціѣ есть пожадане. Въ виду нового правительства клясъ и бôльшости репрезентуючои деякі клясы, мусить утворити ся ліґа всѣхъ выключеныхъ пôдъ взглядомъ політичнымъ, народнымъ и суспôльно-політичнымъ.

Пос. Д. Абрагамовичь спротививъ ся именемъ Кола польского наглости внесеня доказуючи, що провізорія буджетова дасть нагоду до пожаданои дискусіѣ. — Пос. Фандерлікъ промавлявъ за наглостію. Въ коаліціи видить вôнъ зорґанізовану борбу противъ ческого народу и заповѣдае опозицію своеи партіѣ. — Посолъ Гайльсберґъ заявивъ ся именемъ лѣвицѣ противъ наглости. — Посолъ Люеґеръ зажадавъ, щобы правительство выяснило заразъ, кого розумѣло пôдъ деструктивными елементами и домагавъ ся выясненя що до намѣренои реформы выборчои. Бесѣдникъ сказавъ, що противъ непошанованя правъ народу станутъ въ опозиціи Нѣмцѣ и Славяне. (Оплески на скрайнôй лѣвици, середъ Молодочехôвъ и Хорватôвъ). — Пос. Ляґіня промавлявъ по хорватски за внесенемъ наглости и жалувавъ ся на непошановане бажань хорватского народу. — Пос. Вашатый зазначивъ, що не подано причинъ уступленя попередного правительства и не згадано про станъ выимковый въ Чехахъ та про ческо-нѣмецку угоду. Фактъ, що въ новôмъ кабінетѣ оставъ ся давный міністеръ справедливости, есть доказомъ, що антіческа політика буде и дальше вести ся. — Пос. Бянкіні промавлявъ по хорватски и говоривъ о геґемоніи Нѣмцѣвъ.

Наконець приступлено до голосованя надъ внесенемъ Герольда и вôдкинено его 171 голосами противъ 87; за наглостію голосували всѣ Чехи, Словенцѣ, Хорваты, антісеміты, нѣмецкі народовцѣ, и послы: Романчукъ, Телишевскій та Кронаветтеръ.

Пос. Пацакъ мотивувавъ свое внесене въ справѣ змѣны закона прасового. Опôсля вела ся дальша дебата надъ проектомъ реформы выборчои. На внесене пос. Романчука збôльшено число членôвъ комісіѣ для проекту реформы выборчои до 36. — Слѣдуюче засѣдане Палаты послôвъ назначено на завтра (суботу).

Вчера вôдбуло ся также засѣдане Палаты панôвъ. Президентъ подавъ до вѣдомости Палаты змѣну кабінету и заявивъ, що ґр. Таффе зложивъ на его руки письменну подяку за прихильнôсть Палаты для него пôдчасъ его урядованя. Опôсля вôдчитавъ президентъ кабінету кн. Віндішґрецъ проґрамове заявлене. При декотрыхъ уступахъ и по вôдчитаню заявленя роздали ся громкі оплески. Кн. Віндішґрецъ додавъ вôдтакъ до заявленя слѣдуючі слова:

„Зъ отсимъ заявленемъ выступило правительство Є. Вел. Цѣсаря передъ Палату послôвъ. Маючи честь подати его до вѣдомости Палаты панôвъ, позваляе собѣ правительство высказати надѣю, що Палата панôвъ, котру справедливо называють заборoломъ австрійского патріотизму и уважають за корпорацію, въ котрôй звычайно злагôдняють ся противности, истнуючі межи сторонництвами, що та Палата зволить удѣлити правительству прихильнои пôдпоры при сповнюваню его труднои задачѣ“.

По сѣмъ приступила Палата до порядку дневного и залагодила деякі справы, а мѣжь иншими справу запомоги для потерпѣвшихъ вôдъ повени въ Галичинѣ, Буковинѣ и Тироли, а вôдтакъ вôдрочила ся. — Пôсля Vaterland-у мавъ кн. Чарторыйскій въ виду змѣненои ситуаціѣ політичнои выступати зъ правицѣ Палаты панôвъ. До польскихъ ґазетъ доносять, що фактъ сей выкликавъ велику сензацію у Вѣдни.

Клюбъ ґр. Гогенварта розбивъ ся. На вчерашнôмъ засѣданю того клюбу вôдчитавъ ґр. Гогенвартъ письмо пôдписане 10 словеньскими и хорватскими членами клюбу зъ заявленемъ, що въ виду змѣненои ситуаціѣ суть змушені выступити зъ Клюбу. Выступили отже: Борчичь, Булятъ, ґр. Альфредъ Короніні, Феріянчичь, Ґрегорецъ, Ґреґорчичь, Кусаръ, Наберґой, Супукъ и Кляичь; лишили ся лишь Шукле и Клюнъ.

Крôмъ того выступивъ и пос. Цаллінґеръ. Клюбъ Гогенварта числивъ доси 65 членôвъ. — Пôдчасъ дебаты надъ положенемъ політичнымъ поставивъ пос. Діпавлі резолюцію того змѣсту, що клюбъ консервативный уважае за свôй обовязокъ заявити, що стоить непохитно при засадахъ теперѣшнои політики и засадахъ народностей, господарки економічнои и религіѣ та въ тôмъ дусѣ буде пôдпирати правительство. Шукле поставивъ знову внесене, щобы клюбъ всѣма силами стремѣвъ до рôвноуправненя всѣхъ народôвъ въ Австріи. Обѣ резолюціи ухвалено.

Переглядъ політичный.

Предсѣдателемъ клюбу сполученои нѣмецкои лѣвицѣ выбрано пос. Гайльсберґа, а его заступникомъ ґр. Кінбурґа. Лѣвиця постановила запросити до участи також и клюбъ Коронініого.

Сими днями мають бути оголошені приписы о новôй орґанізаціи австро-угорскои артилеріѣ польнои. Въ наслѣдокъ того наступить около Нового року надзвычайный авансъ въ артилеріи.

Зъ Барцельоны доносять, що на однôй парцели будôвельнôй найдено тамъ одинацять бомбъ. Вôддано ихъ до громадскои ляборaторіѣ для розслѣдженя ихъ змѣсту. — Рухъ анархістичный въ цѣлôй Испаніи прибравъ великі розмѣры.

Въ англійскôй палатѣ послôвъ заявивъ секретарь адміраліціѣ, що англійска маринарка буде зъ початкомъ слѣдуючого року значно скрѣплена, позаякъ до того часу буде выкôнченыхъ 10 новыхъ кораблѣвъ панцирныхъ.

щина була для неи добра и сердечна. Тогды ишли они якоюсь стежкою, котрои она теперь надармо шукала.

Чимъ высше пôдоймала ся земля, тымъ дужче гонивъ вѣтеръ по нѣй. Степовый ґрунтъ, по котрôмъ Инесъ ступала, бувъ гладкій и ховзкій, а межи высокими корняками нога еѣ не могла добре держати ся. Довга на нѣй спôдниця ставала ѣй також на перешкодѣ, та й матерія еѣ не була догôдна на бурю. Дощь давъ собѣ зъ нею такъ легко раду, якъ вѣтеръ зъ еѣ чорнымъ волосемъ, що розвѣвавъ его на всѣ стороны. Надармо пôдгортала она собѣ его руками, вѣтеръ метавъ его заедно ѣй въ очи и бивъ дощемъ та пѣскомъ въ еѣ личко такъ, що оно еѣ ажь болѣло. Колибъ такъ була не побачила хаты Брійны, то була бы певно середъ бурѣ збила ся зъ дороги.

Она присѣла за низькою греблею, що засланяла поля и сѣножати вôдъ засыпаня пѣскомъ. Ажь теперь почула она, якъ гудить буря, якъ свище помѣжь корчиками вересу та гонить ся дальше. Ще нѣколи въ житю того не чула и зъ трѣвогою споглядала доокола себе.

На широкôмъ мори!... Якъ же то тамъ мусить теперь выглядати!

Якъ бы ѣй у вôдповѣдь перелетѣла надъ еѣ головою велика чайка та заскиглила сумно. Инесъ зьякала ся и ще бôльше присѣла, бо за першою чайкою надлетѣло ще кôлька другихъ и всѣ скиглячи такъ само полетѣли до выдмъ, поза котрыми розбурхане море кидало своими филями на островъ, стараючись знову переломити его опôръ силою.

Нѣ! Пôдчасъ такои бурѣ не може Торвальдъ бути на широкôмъ мори, то лишь стара Увенова изъ злобы таке говорить, то признасть и сама Брійна. Инесъ схопила ся, але й знову присѣла. Буря стала ще сильнѣйша и нѣбы глумила ся зъ еѣ безсильности. Але Инесъ не така слаба, якъ бы то здавало ся. Коли въ нѣй розбудила ся разъ енерґія, то не вôдстрашили вже еѣ нѣякі перешкоды, нѣякій опôръ. Въ тôй красной, чорнозолосôй головѣ есть щось бôльше, якъ того сподѣвала ся або й думала Кайка, але треба було ажь крѣпкого удару нѣбы вôдъ молота, щобы выдобути ту поломѣнь, котра доси показувала ся лишь слабонькими искрами. Она выглянула осторожно поза малу греблю.

Якъ величезне камѣне, що означало границю, доки вода зъ моря мае пôдплывати, выглядали поодинокі выдмы, а передъ ними чорнѣвъ ся рядъ могилъ велитнѣвъ, про котрі розказувавъ ѣй Торвальдъ. Якъ же свѣтили ся тогды его очи, коли вôнъ розповѣдавъ про колишню величь и славу фризкои державы! Тамъ лежало поле, засѣяне великимъ камѣнемъ, де она разъ лѣтомъ сидѣла зъ нимъ и слухала его оповѣданя про героѣвъ Генґіста и Горзу, що зъ вôдси пустили ся були на захôдъ здобувати державы. На онтôй могилѣ стояли они послѣдный разъ обое разомъ. Видѣли море поза выдмами, що зеленою смугою тягнуло ся въ безконечну даль. Чайки лѣтали понадъ свѣтячою ся глубиною, а вôдтакъ сѣли на розбитый корабель выстаючій зъ моря при самôмъ березѣ, а Инесъ спытала его тогды: Чи довго жиють морскі чайки?

Вôнъ того не знавъ. Вôнъ не знавъ, чи они жиють коротко и щасливо, чи якъ тѣ круки споглядають зъ сочувствомъ на коротке жите чоловѣка та смѣють ся зъ ихъ долѣ и недолѣ, зъ ихъ глупоты и змагань, котрі неразъ дуже борзо кôнчать ся, хочь обчислені на вѣчнôсть. Вôнъ не знавъ, чи они жили лишь кôлька мѣсяцѣвъ, чи може вже своимъ скигленемъ звѣщали коли загибель цвитучимъ мѣстамъ и селамъ, понадъ котрыми котили ся теперь зеленаві филѣ.

Може они шукають своеи затонувшои вôтчины?! То звѣрята безъ розуму; щожь бы то дѣяло ся чоловѣкови, колибъ вôнъ такъ самъ оденъ лишивъ ся, а все, що було дороге его серцю, спочило глубоко у мори?

Она просила его, щобы вôнъ не говоривъ ѣй такихъ страшныхъ рѣчей, бо она не може того слухати. Вôнъ показувавъ ѣй, якъ островъ идъ пôвночи пôднимае ся въ гору, якъ море на полудне чимъ разъ бôльше врывае ся у ту прôрву, що свѣтила ся въ свѣтлѣ сонця, якъ свѣтить ся вся марнота на земли. Поза островомъ видпѣло ся то мѣсце, зъ вôдки Торвальдъ мавъ покинути островъ, що скрывавъ все его щасте. Але то мала бути его послѣдна розлука, опôсля мавъ вôнъ при нѣй на завсѣгды лишити ся. На „Розинѣ“ мавъ знову приплысти домôвъ.

Летомъ блыскавки перелетѣли тѣ згадки по головѣ молодои жѣнки. Она почула скиглене чайокъ. „Щожь бы то дѣяло ся чоловѣ-

Новинки.

Львôвъ дня 24 падолиста

— **Вôдзначеня.** Цѣсарь надавъ титулъ шамбеляна совѣтникови двора и старостѣ въ Краковѣ Кав. Лясковскому.

— **Именованя.** Ц. к. краева Дирекція скарбу именувала офіціяла касового Тита Моравецкого провізоричнымъ адъюнктомъ головнои касы кр. у Львовѣ въ IX. клясѣ ранґи. Дальше именувала провізоричныхъ офіціяловъ касовыхъ Андрѣя Костелецкого и Фр. Гутовского касовыми офіціялами въ X. кл. р.; асистентôвъ касовыхъ Стан. Шедівого и Людвика Треґера провіз. офіціялами касовыми; вкôнци провіз. асистентôвъ Едварда Хмелярчика а Меч. Петрашевского' асистентами въ XI. кл. р.; адъюнктôвъ податковыхъ Алекс. Вербяньского и Кав. Ивашкевича провіз. асистентами касовыми.

— **Конкурсы.** Выдѣлъ повѣтовый въ Сяноцѣ розписує конкурсъ на 12 посадъ акушерокъ окружныхъ въ осѣдками въ мѣсцевостяхъ: Посадѣ сянôцкôй, Мриголодѣ, Тиравѣ волоскôй, Загôрю, Команчи, Вислоцѣ великôмъ, Букôвску, Новотанци, Заршинѣ, Боську, Римановѣ и Яслискахъ. Рôчна платня 100 зр. Подамя треба вносити до 31 грудня. — Дирекція львôвского шпиталю загального оголошує конкурсъ на посаду писаря въ рôчною платнею 700 зр. и въ правомъ до трехъ пятилѣтныхъ додаткôвъ по 100 зр. Подання треба вносити до 30 падолиста. — Въ турчаньскôмъ повѣтѣ опорожненû посады учительскû: въ Боберцѣ, Борини, Бôтли, Хащевѣ, Яблôнцѣ выжнôй, Ясеници замковôй, Краснôмъ, Ломнôй, Лосинци, Матковѣ, Михнôвци, Мохнатôмъ, Ровлучи и Жукотинѣ, вкôнци двѣ посады молодшихъ учителѣвъ въ Турцѣ. Подання треба вносити до 25 грудня. — Въ мостискôмъ повѣтѣ опорожненû посады учительскû: по однôй посадѣ старшихъ учителѣвъ въ Мостискахъ и Судовôй Вишни, римо кат. катихита въ Мостискахъ, молодшого учителя въ Мостискахъ и Судовôй Вишни; дальше посады учителѣвъ въ Хоросници, Годинихъ, Калниковѣ, Малнôвской воли, Мѣстичахъ, Острôжци, Пôдлѣскахъ, Шешеровичахъ и Вовчищевичахъ; вкôнци посада старшого и молодшого учителя въ Чорнявѣ. Подання треба вносити до 15 грудня. — Въ повѣтѣ старомѣскôмъ опорожненû посады учителѣвъ въ Биличи, Боловѣ горѣшнôй, Бусовискахъ, Коблѣ старôмъ, Коневѣ, Либуховôй, Мшанци, Недѣльнôй, Полянѣ, Россохахъ, Стрѣлбичахъ, Стрѣлкахъ, Сушици риковôй, Терлѣ, Тершовѣ, Тисовици, Воли коблянськôй, Вовчи долѣшнôй и чотири посады молодшихъ учителѣвъ и учительокъ въ Старôмъ мѣстѣ, Старôй ропѣ и Старôй соли. Подання треба вносити до 25 грудня. — Маґістратъ Станіславова розписує конкурсъ на посаду секундаря при тамошнôмъ шпитали въ рôчною платнею 400 зр. Подання треба вносити до 20 грудня.

— **Заповѣджене на нинѣ представлене въ рускôмъ театрѣ** на дохôдъ фонду будовы руского народного театру, якъ и представлене въ суботу не вôдбудуть ся, бо товариство „Фровінъ" вôдмовило театрови салѣ (ажь мабуть до вôвтôрка другого тыжня), а нѣгде инде не можна було сали дôстати. Саля „Народного Дому" стоить пусто, лише вôдъ часу до часу заграє тамъ якій заграничный жидокъ, або нашû зберуть ся на танцовальны вечерники". А що кому до того?...

— **Змѣна властителѣвъ.** Маєтности Жулинъ и Розгôрче, въ повѣтѣ стрыйскôмъ, купили вôдъ жида Ґартенберґа пп. Бараньскй за 240.000 зр. Передъ недавнымъ часомъ купили пп. Бараньскй Семигинôвъ въ тôмъ самôмъ повѣтѣ вôдъ жида Рінґля. Рінґель купивъ бувъ Семигинôвъ вôдъ попередного властителя за 180.000 зр. и по кôлькалѣтнôй нищачôй господарцѣ, зрубавши самыхъ лѣсôвъ за 80.000 зр. продавъ село за таку саму цѣну якъ купивъ.

— **Сегорочни жнива въ Галичинѣ** були, пôсля справозданя міністерства рôльництва, найгôршû въ цѣлôй монархіи. Въ наслѣдокъ безнастанныхъ дощѣвъ припôзнили ся они значно въ семъ роцѣ, такъ, що въ многихъ сторонахъ при кôнци вересня овесъ ще не бувъ выжатый. Збôръ пшеницѣ и жита єсть загаломъ гôршій якъ середный. Були вправдѣ декуды, особливо на Подôлю, добрû зборы, але не бракувало также цѣлкомъ лихихъ въ Галичинѣ захôдной и пôвнôчной. Овесъ давъ слабый збôръ середный, такъ само ростины стручкови, що сего року дôйшли о много пôзнѣйше якъ звычайно и утерпѣли въ наслѣдокъ вôчныхъ приморозкôвъ. Бараболѣ дали также слабый середный збôръ, а мѣсцями цѣлкомъ злый. До того гниють сегорôчнû бараболѣ, бо зôбранû переважно зъ мокрого грунту. Значно лѣпшû бараболѣ буковиньскû. Що до засѣвôвъ озимыхъ, то погода при кôнци вересня и въ жовтни помогла имъ и онѣ выглядають досыть добре.

— **Новый плянъ лѣтаня бальономъ.** Директоръ звѣздарского бюра у Вашинґтонѣ Ганзенъ постановивъ и собѣ перелѣтити бальономъ зъ Америки до Европы и думає, що за двѣ добы перелетить. Его бальонъ мае кермы до ведения, а буде мѣстити 100.000 кубічныхъ стôпъ газу. Професоръ Ганзенъ хоче взяти собѣ двохъ товаришѣвъ до подорожи, котра по его думцѣ удасть ся, бо на его погляд дуже высоко у воздусѣ надъ землею мае вѣяти вѣтеръ зъ заходу на всхôдъ. На пробу перелетить велику дорогу межи мѣстами Денверъ а Новымъ Йоркомъ.

— **Пересторога передъ жѣнками.** Въ Болоніи живъ Джюсеппе Альбоні и мавъ жѣнку Арґію Фатторіні. Жили въ того, що неписьменнымъ листы писали. Пятнайцять лѣтъ не було мѣжь ними нѣякои незгоды, ажь недавно Альбоні „спотикнувъ ся" и мали его замкнути. Дуже то ему не подобало ся и вôнъ намавлявъ жѣнку, щобы разомъ зъ нимъ вôдъ кулѣ померла. Але жѣнцѣ свѣтъ не обмерзъ, хотѣла жити и не пристала на таку раду мужа. Тогды вôнъ самъ собѣ стрѣливъ въ въ голову. Щожь, коли й при тôмъ трафило ся ему нещасте, бо тôлько вôоть собѣ поторощивъ, а мовку не нарушивъ, и тому мôгъ жити дальше. Коли его несли до шпиталю, вôнъ — очевидно зъ гнѣву на жѣнку, що его не послухала — ставъ остерѣгати людей: „Людоньки добрû. Не довело ся менѣ заразъ померти, такъ якъ я хотѣвъ; отже закимъ помру, мушу васъ остеречи: Не вѣрте жѣнкамъ! Мѣщане! що лекше вôдъ пера? Порохъ! А що лекше вôдъ пороху? Вѣтеръ! А що вôдъ вѣтру „лекше?" Жѣнка! А що вôдъ неи лекше? Нѣчо не лекше.

— **Добрый выборець.** Въ мѣстечку, въ однôй пруской провінціи до правыборцѣвъ въ пертôй клясѣ пôдчасъ послѣдныхъ выборôвъ до Сойму, належавъ тôлько оденъ выборець, котрый самъ на себе давъ голосъ. Коли председатель спытавъ его, чи приймає выбôръ, сказавъ, що нѣ. Длятого мусѣло вôдбути ся друге голосоване и знову той выборець давъ на себе голосъ, але й другій разъ не принявъ выбору. Щобы не нарушити закона, розписано голосоване третій разъ. И третій разъ правыборець голосувавъ на себе и третій разъ пытавъ его председатель, чи приймає выбôръ. Тымъ разомъ заявивъ вôнъ, що такъ шануе волю выборцѣвъ, котрû его три разы и то одноголосно выбрали, що не може дольше опирати ся и приймає мандатъ.

Телеграмы.

Парижъ 24 падолиста. Въ Палатѣ пословъ вела ся дальша дебата надъ поясненями міністерства. Дальшу дебату вôдложено до суботы.

Римъ 24 падолиста. Палата пословъ розпочала вчера знову свои засѣданя. Имбріяні протестувавъ противъ теперѣшного кабінету, котрый завѣвъ Италію на дорогу загибели, и заявивъ, що прилучить ся до кождого жаданя, щобы теперѣшне міністерство поставити въ станъ обжалованя. — Президентъ доручивъ комісіи парляментарнôй справоздане анкеты банковои, а палата ухвалила приступити заразъ до читаня сего справозданя. По перечитаню зажадали деякû послы изъ скрайнои лѣвицѣ голосу а президентъ середъ загального крику и неспокою закрывъ засѣданє.

Вѣдень 24 падолиста. Выступившû зъ клюбу Гогенварта Словенцѣ уконституовали ся въ окремый клюбъ и выбрали Кляйча предсѣдателемъ а Феріянчича заступникомъ предсѣдателя клюбу.

Флорєнція 24 падолиста. Гр. Кальнокій выѣхавъ до Венеціѣ.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôходять до

	Посиѣшны		Особовый			
Кракова	3·01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновецъ	6·36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	8·01
Белзця.	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять зъ

	Посиѣшны		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	10·02	6·21	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновецъ	10·10	—	7·11	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товстû, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôзнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

кови, колибъ вôнъ такъ самъ оденъ лишивъ ся, а все, що було дороге его серцю, спочило глубоко у мори?"

Та чи Торвальдъ теперь на широкôмъ мори?

Якійсь страхъ стиснувъ еѣ за серце. Тажь Бріjна высмѣяла бы еѣ — ану скорѣйше до неи! Було ще ледви сто крокôвъ, а всежь таки мусѣла довго ити, закимъ дôйшла до хаты.

Кôлька малыхъ хатинъ стояло тутъ разомъ, заслоненû спôльною греблею. Стрѣха спадала низько понадъ малû вôконця. Дверѣ вôдъ хаты були замкненû. Инесъ мусѣла добре кôлька разôвъ заковтати залѣзною довбенькою, закимъ хтось вийшовъ отворити.

— Инґо, то ты? Пусти мене скоро! — сказала Инесъ. Инґа выглянула осторожно крôзь отворену горѣшну часть дверей и ажь крикнувши зъ дива, впустила Инесъ до хаты.

— Та въ таку бурю! — сказала она, показуючи на захôдне небо, на котрôмъ теперь показали ся крôзь чорнû хмары жовтû смуги а денеде и червонû пятна, що заповѣдали захôдъ сонця.

— Могла ты, можу и я — вôдповѣла Инесъ коротко, входячи до сѣней та лишаючи дверѣ, щобы ихъ Инґа замкнула.

— Чи може щось стало ся? — спытала Инґа затрвожена.

Инесъ сказала, що нѣ. Не хотѣла про те й згадувати, що стало ся. Инґа лишь покивала головою и выглянула знову на дворъ. Зложила руки на груди, зôтхнула глубоко и споглядаючи на небо чогось призадумала ся, ажь хтось изъ малои комôрчины закликавъ еѣ. Она побѣгла туды.

На стôльци пôдъ вôкномъ сидѣла Бріjна. Зъ вôкна було видко выдмы и майже цѣлый островъ. За кождымъ сильнѣйшимъ подувомъ вѣтру старуха ажъ задрожала. Передъ нею стояла Инесъ цѣла мокра и теперь, коли вже не потребувала бороти ся зъ бурею, дрожала вôдъ студени. Бріjна наставала на ню, щобы она перебрала ся. Инґа мае тутъ одежь зъ собою.

— Въ оттакôй одежи, якъ ваша, то вы не до нашого краю — казала старуха. Ваша спôдница не на нашû бурѣ.

Инесъ споглянула на мокру одежь, хотѣла щось сказати, але почала знову дуже трясти ся.

Она пôшла зъ Инґою до малои кухнѣ. На припѣчку, выложенôмъ синими кафлями горѣвъ слабый огонь, щобы пôдогрѣти въ ямкахъ ячмѣнну кашу, щоденну поживу. Инесъ зъ цѣкавостію заглянула въ тû ямки въ припѣчку, що служать замѣсть горшкôвъ. Ажь теперь побачила, що тутъ не такъ якъ въ богацкôмъ домѣ Увенôвъ; може й ѣй прийшлось бы такъ жити, колибъ покинула родичѣвъ Торвальда. Стѣны були бѣленû, але анѣ найменшои прикрасы на нихъ; лишь тамъ, де пѣчь дотыкала стѣны, були запущенû бѣлû кафлѣ. Деревляна лавка, крѣсло для старухи, стôлъ и стôльчикъ — отъ и вся обстава въ хатѣ.

(Дальше буде).

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера.